

MIDNATTSRÖPET

Maranata! - Du vår Herre kom!

Välj nu -

Det är dags att välja. Du uppmanas att göra din röst hörd och ta ställning. Du liksom dina medmänniskor står inför ställningstaganden som kommer att ha konsekvenser, både för dig personligen och för människorna runt omkring dig.

välj Jesus!

Det bästa beslut du kan fatta är att välja Jesus. Det ger konsekvenser inte bara här i tiden, men även i evigheten. I en värld som är full av ondska och vars grundvalar - både då det gäller politik, religion, människosyn och annat - gång på gång bevisat sig sakna bärighet, erbjuds du genom Jesus ett hopp om en framtid i frid med Gud.

Apropå EU-valet:

Var ska du lägga din röst? sid 4 av Berno Vidén

Jesusfamiljen & partipolitiken sid 6 av Paulus Eliasson

DEN HELIGE ANDE – EN GÅVA

Appell av Robin Vidén

"Tog ni emot den helige Ande när ni kom till tro?" Paulus fråga i Apostlagärningarna 19:1-2, var oerhört viktig. Vi är människor med kropp, själ och ande. När vi läser Bibelns första kapitel står det så här:

I begynnelsen skapade Gud himmel och jord. Jorden var öde och tom, och mörker var över djupet. Och Guds Ande svävade över vattnet (1 Mos 1:1).

Det är angeläget med Anden – och Anden i våra liv; till liv och pånyttfödelse. Det är ett under. Asta vittnade [se nästa sida] om mörkret som var i hennes liv, men så kom ljuset och Guds Andes omedelbara svar i hennes hopplösa situation. Frågan Paulus ställde till de tolv som var samlade var angelägen: Tog ni emot den helige Ande när ni kom till tro?

Hebreerbrevets författare skriver: "...den som kommer till Gud måste tro att han finns och att han lönar dem som söker honom" (11:6). Gud älskar varje individ och han är mer angelägen om att ge ett svar på din och min situation än vi är benägna att vilja fråga honom. Han svarar upp i vår situation och våra tillkortakommanden. I begynnelsen heter det: "Varde ljus!" Och det blev ljus (1 Mos 1:3). Anden i dig och mig när vi kommit till tro är så omedelbar och direkt att den öppnar det himmelen för oss. Vi får direktkontakt.

"Tog ni emot den helige Ande när ni kom till tro?" Frågan är angelägen för oss alla. Vid ett märkligt tillfälle blickade Hesekiel ut över en tom öde öken där allt andades död. Föruttnelsen hade gått så långt att det bara fanns torra ben där. Kapitel 37 beskriver händelseförloppet:

Herrens hand kom över mig, och genom Herrens Ande fördes jag bort och sattes ner mitt i en dal som var full med

ben. Och se, de var alldeles förtorkade. Han sade till mig: "Människobarn, kan de här benen få liv igen?" Jag svarade: "Herre Gud, du vet det." Då sade han till mig: "Profetera över dessa ben och säg till dem: Ni förtorkade ben, hör Herrens ord." Så säger Herren Gud till dessa ben: Se, jag ska låta ande komma in i er så att ni får liv. Jag ska sätta senor på er och låta kött växa ut på er och täcka er med hud och ge er ande så att ni får liv. Och ni ska inse att jag är Herren" (Hes 37:1-6).

"Tog ni emot den helige Ande när ni kom till tro?" Det kan vi säga Amen till. Det har skett. Anden är angelägen om att möta varje människas behov, svårigheter och tillkortakommanden. Anden ger också skydd och beskärm. Har du kommit till tro på Jesus så har du en mur omkring dig. Ett skydd i denna tid och värld.

När de två första människorna drevs ut ur Edens lustgård så står det att keruberna vaktade vägen till livets träd. Livet med Jesus är som att kerubhärligheten är närvarande i ditt eget liv. I vår vardag skyddar han dig och mig från främmande krafter som vill beröva oss livet och få oss på andra tankar. Guds Ande är som en mur omkring oss, för Gud är angelägen och han har lagt ner evigheten i människans hjärta. Inte endast åttio år i tiden och sedan är det slut. Guds Ande har genom det enkla Ordet förvandlat mitt liv.

I Lukas evangelium läser vi om Jesus när han i sin hemstad Nasaret får Jesaja bokrulle i sin hand:

I Andens kraft återvände Jesus till Galileen, och ryktet om honom gick ut i hela området. Han undervisade i deras synagogor och fick lovord av alla. Så kom han till Nasaret,

där han hade vuxit upp. På sabbaten gick han som han brukade till synagogan. Han reste sig för att läsa ur Skriften, och man räckte honom profeten Jesajas bokrulle. När han öppnade rullen, fann han stället där det står skrivet:

Herrens Ande är över mig, för han har smort mig till att förkunna glädjens budskap för de fattiga. Han har sänt mig att utropa frihet för de fångna och syn för de blindade, att ge de förtryckta frihet och förkunna ett nådens år från Herren (Luk 4:14-19).

Jesus sa: Herrens Ande är över mig. Frågan Paulus ställde var: Tog ni emot den helige Ande när ni kom till tro? Vi är födda ovanifrån genom Anden och Ordet.

Hela Bibeln avslutas med ord som beskriver den kärleksfulla närvaron och dess uttryck för enhet mellan himmelens Gud och människosjälens, som är det älskade Lammets hustru:

Och Anden och bruden säger: "Kom!" Och den som hör det ska säga: "Kom!" Och den som törstar ska komma, och den som vill ska fritt få ta emot livets vatten (Upp 22:17).

Från och med Skriftens första blad, till och med det sista, möter vi detta himmelska Kom!

I Johannes 14:16 säger Jesus:

"Och jag ska be Fadern, och han ska ge er en annan Hjälpare ..."

Vem behöver hjälp? Människor behöver hjälp. Det finns inget som kan

skingra mörkret i människans liv.

“... som ska vara hos er för alltid: sanningens Ande. Världen kan inte ta emot honom, för världen ser honom inte och känner honom inte. Ni känner honom, för han förblir hos er och ska vara i er. Jag ska inte lämna er faderlösa, jag ska komma till er.”

Hjälparen! Hugsvälaren! Tröstaren! Vi går igenom så många olika faser i våra liv. Genom Anden får vi uppleva kraften mitt i svårigheterna. Tröstens Gud har lovat att förbli i dig och mig och aldrig överge oss. Ingen kan jämföras med Jesus i trofasthet.

Tog ni emot den helige Ande när ni kom till tro? De som lyssnade till Paulus tog emot och lät döpa sig. Aposteln lade händerna på dem och de tog emot Anden. Jesu blod renar från all synd. Pärleporten är öppen och den har aldrig stängts sedan Jesu seger på Golgata seger över synd och död.

Himlarna är skapade för jorden, jorden är skapad för människan och människan för att Gud vill bo där. Gud skapar genom blodet och i kraft av det han har fullbordat på korset – möjligheter till gemenskap för människan. Dödens krafter gav vika när han öppnade vägen in i himlen. Allt mörker och all hopplöshet genomled Jesus, och därigenom öppnade han livets port, och livets väg. Våra namn blev inskrivna i livets bok.

Evangelierna berättar om ett tillfälle då det var trängsel kring Jesus och helt plötsligt säger han till lärjungarna: ”Vem rörde vid mig?” Lärjungarna sa att det är många som rört dig, det är en sådan trängsel här. Men Jesus sa igen: ”Vem rörde vid mig? Kraft gick ut från mig.”

Det var en kvinna med behov och längtan som i desperation sökte upp Jesus och sa till sig själv: ”Bara jag får röra vid hörntofsen av hans mantel, blir jag frisk.” Herren vet, känner och möter upp behoven när vi minst anar det.

Vi ser här samma förutsättningar från honom som sade, och det vart, som bjöd och det stod där. Våra namn är uppskrivna i Livets bok och han känner oss var och en. Vi har berörts av honom personligen och han söker att beröra människor med liv, gemenskap och kraft.

Guds Ande är mer än ord och ger läkedom där inget hopp finns, kraft när vi är svaga, hopp när vi är modlösa, tröst när vi är tröstlösa. Anden försvarar oss när vi inte har något att sätta emot och han kommer den arme och svage till hjälp.

”Om Anden från honom som uppväckte Jesus från de döda bor i er, då ska han som uppväckte Kristus från de döda också göra era dödliga kroppar levande genom sin Ande som bor i er” (Rom 8:11). Han bor i oss var och en. Fadern verkar, Sonen verkar och Anden verkar ett och detsamma. Han lever och bor i våra hjärtan.

Två kvällar varje vecka inbjuder församlingen till möten hos storfamiljen i Skälby, Järfälla.

I det här numret publicerar vi vittnesbörd och förkunnelse från skilda möten.

Vittnesbörd av Asta Olausson

Ljuset lyser i mörkret

Jesus började om igen i mitt liv. När jag var barn gick jag i söndagsskolan och fick lära mig om Jesus och att bedja. Det var en sådan trygghet i det. Sedan kom problemen och jag halkade bort från den barnsliga tron och hamnade i olika dåliga sammanhang och livet gick snett.

Av en händelse en natt när jag var på väg hem gick jag på Tunnelgatan i Stockholm och hörde sång och musik som grep tag i mitt hjärta. Det var Maranata som hade nattmöte. Jag gick aldrig in i lokalen men upplevde där och då att det här var vad jag sökte. Jag blev träffad, och ett hopp om en väg ut ur mörker och förtvivlan tändes, men det

innebar inte att jag kapitulerade utan jag fortsatte med mina drömmar om att göra karriär. Mörkret blev allt djupare i mitt liv och jag misslyckades och hamnade i narkotika och annat. Allt var så hopplöst. Jag såg ingen utväg och mörkret omslöt mig allt tätare. Samtidigt visste jag att ljuset fanns någonstans, att det fanns en väg tillbaka men visste inte riktigt hur jag skulle bära mig åt.

Till slut sökte jag mig till ett maranatomöte där jag fick hjälp att ta emot Jesus. Jag upplevde då hur ljuset lyser i mörkret och hur mörkret fick ge vika; det hade inte längre någon makt över mig. Sedan dess har mitt motto i livet varit att Jesus är världens ljus, och att ljuset lyser i mörkret. Jesus kan rädda vem som helst, bara man vänder sig till honom.

Att bli född på nytt är så stort. Det gamla är förgånget och nu får jag leva för Jesus. Jag kan söka mig till människor som kan bygga upp min tro så att jag blir mer och mer befast i tron på Jesus

Kristus. Glädjen över att ha ett hopp är så stor, att få möta Jesus och vara på väg till himlen. Jesus har lossat ondskans band och jag får äga frid med Gud. Jag kan känna att då vi lovar och upphöjer Jesus så släcks den inre törsten. Man känner att man är buren.

Vi lever i en så mörk tid och många ungdomar har ett stort mörker i sitt inre, utan att se någon utväg. Men det finns en utväg. Ljuset lyser i mörkret och mörkret har inte fått makt därmed. Jesus är ljuset och han säger: Kom till mig! Han säger också att den som kommer till honom ska han sannerligen inte kasta ut.

Vägen framåt är att söka Jesus. Han lever och han har vunnit seger. Han tronar i höjden och han kommer en dag för att hämta dem som har överlämnat sig till honom. Livet med Jesus är värt mycket mer än allt annat. Det får kosta vad det vill men det leder hem till himlens land.

Var ska du lägga din röst?

Text: Berno Vidén

Ska den kristna församlingen engagera sig partipolitiskt? 1962 ställde **Arne Imsen** följande fråga i Midnattsropet, och den har högre aktualitet idag:

”Tror ni för ett enda ögonblick att Herrens vittnen har sin plats i de politiska rådsförsamlingarna? Det tror inte jag, och det trodde inte heller **Lewi Pethrus** på trettioalet. År 1931 försvarade han sig inför kyrkligheten därför att de anklagade pingströrelsen för att den inte ville syssla med politik.

Pastor Pethrus sade då: Vi tror, att om människor bli frälsta, detta utövar ett så gott inflytande över samhället, att vi lika mycket som någon annan, ja kanske mer, är med i förbättrandet av samhället. Det är en politik som ligger på vårt hjärta. Det är himmelrikets politik. Vi tror på det rike som skall komma. Här är vi gäster och främlingar som alla våra fäder. Guds Ord visar, att när Guds församling varit i en rätt ställning har den väntat Jesu tillkommelse.”

Under 30-talet skedde förändringar inom pingströrelsen vilket skulle leda den till att bli mer samhällsanpassad och maktmedveten. Den tidigare inriktningen med fokus på församlingen inför Jesu tillkommelse tonades ner och ett nytt mer

inomvärldsligt språk tog överhanden. “Det skedde när den lilla gruppen blev den stora folkrörelsen”, säger Arne Imsen i Midnattsropet (nr 16/1973):

“Först kom det sociala inflytandet. Sedan kom kampen för politiska rättigheter. Sådana rättigheter som de etablerade samfundet under sin kamp hade uppnått, till exempel positioner inom kulturlivet, vid utbildningsanstalter, sjukvård och kriminalvård, etc. Maktsspråket blev allt vidlyftigare. Man återopade numerär, kvalifikationer, moral.”

Naturligt nog fanns ett motstånd mot utvecklingen hos väckelsens pionjärgeneration, men det bröts snabbt och effektivt ner med god hjälp av tidningar och publikationer i kristna organ. Sedan kom det andra världskriget och människorna ställdes inför nya frågeställningar, exempelvis hur den kristne ska förhålla sig till kriget. Frågorna som dominerade inom pingströrelsen fick en allt mer samhällsorienterad inriktning och mindre av betoningen av en församling som lever inför Jesu tillkommelse.

Efter kriget startade Lewi Pethrus och pingströrelsen tidningen Dagen, vilken kom att bli det främsta språkröret för pingströrelsens nya politiserade inriktning. “Dagen blev

smygpolitiseringsens utomordentliga instrument”, konstaterade Imsen. Många aktiva pingstvännar började att engagera sig politiskt och kulturellt.

På initiativ av Lewi Pethrus bildades 1956 lobbygruppen **Kristet samhällsansvar**. Ett syfte var att locka fram kristna kandidater på redan etablerade partiers valsedlar i de allmänna valen. Inflytandet uteblev och frustrationen bidrog till bildandet av ett så kallat kristet parti: **Kristen Demokratisk Samling** (KDS), vilket såg dagens ljus 1964. En av orsakerna till bildandet var riksdagens genomförande av en ny gymnasierreform som kom att begränsa kristendomen i skolan mycket kraftigt. Detta trots att en namninsamling genomfördes, med 2,1 miljoner protesterande underskrifter, en tredjedel av den svenska befolkningen.

Genom att arbeta partipolitiskt och använda både profana och religiösa medel gemensamt önskade man uppnå större makt och inflytande i samhället. Imsen reagerade i Midnattsropet:

“Jag tvekar inte ett ögonblick att varna det fria väckelsefolket för de krafter som är kamouflerade under fältropet kristet samhällsansvar. Deras maktsspråk kommer att bli alltmer utvecklat och förföriskt. Därför att de arbetar sig fram med kristna termer och agiterar för någonting så

MIDNATTSROPET

ISSN 1653-5871

Tidningen ägs och ges ut av Maranataförsamlingen
Ansvarig utgivare: Berno Vidén
info@midnattsropet.se
www.midnattsropet.se

© Midnattsropet
Kontakta tidningen för tillstånd att använda material.

MARANATAFÖRSAMLINGEN

info@maranata.se
www.maranata.se

Postadress
Siriusvägen 4 A
175 65 Järfälla
Telefon: 070 201 60 20

Midnattsropet sprides fritt
Gåvor till Midnattsropet och
litteraturmissionen
Plusgiro: 44 10 05 - 6
Swish: 123 155 15 71

Meddelande om adressändring sker
skriftligt till tidningen.

värdeaddat som moralisk upprustning. - - -
Man kan knappast vänta sig att de män som icke förmått hejda sekulariseringsprocessen och demoraliseringen i sina egna led skulle kunna utföra några bragder i samhället om de utrustades med politiska maktinstrument.”

Midnattsropet har under hela sin utgivningstid påmint om vikten av att stå med Jesus utanför läget. Det omfattar även den kristne i förhållande till partipolitiken. 1975 visade Imsen i en text på mänsklighetens verkliga problem och var vi som Guds församling behöver sätta in tid och kraft:

“Vi ser det angeläget att först och främst sätta in vårt arbete för den enskilda människans omvändelse och frälsning. Det stora problemet är nämligen synden. Problemet sitter inte i första hand i miljön eller samhällsstrukturen utan hos individen själv. Samhället kan aldrig förändras förrän individen förändras. - - -
Alla former av politiserad kristendom underminerar just genom sin sammanblandning Guds Ords auktoritet. De berövar människan evigheten genom att istället konstruera jordiska frihets- och lyckoideal.
Väckelsekristendom är inte verklighetsfrämmande – men världsfrånvänd. Orsaken till att vi satsar så helt på individens frälsning är att vi tror att Jesus skall komma tillbaka. Vi tror på uppståndelsen som den framställs i Nya testamentet. - - -
Om den tron rationaliseras bort, vad finns då kvar? Jo, ett socialt evangelium, filosofi och idéer, men absolut inte ett apostoliskt frälsningsbudskap.”

Citaten ovan är från sjuttioalet. Hur har utvecklingen gått sedan dess? Har våra kristna riksdagsmän och partier åstadkommit det inflytande man önskat? Syftet vid bildandet av KDS var att “vaka över kristliga värderingar i samhället”. En av partiets profilfrågor värnade om de ofödda barnens rätt till

liv. Idag ställer sig Kristdemokraterna fullt ut bakom att abortera ofödda barn fram till vecka 18. Besvärande för partiet är de gånger partiarbetare på olika nivåer uttryckt avvikande åsikter i frågan. Flera av dem har mer eller mindre tvingats att offentligt göra avbön och be om ursäkt för sina misstag. “Kristliga värderingar” är bortsållade inom område efter område.

På liknande sätt kan vi syna parti efter parti och finna hur ohållbart det blir för en kristen att lägga tid och kraft på politiskt arbete. Världens ideal och Guds rikes principer kan omöjligt förenas. Eller som Paulus uttrycker det i sitt andra brev till församlingen i Korint:

Gå inte som omaka par i ok med dem som inte tror. Vad har rättfärdighet med orättfärdighet att göra? Eller vad har ljus gemensamt med mörker? Vilken samstämmighet har Kristus med Beliar? Eller vad kan den som tror dela med den som inte tror? Vad kan Guds tempel ha för gemenskap med avgudarna? Vi är den levande Gudens tempel, för Gud har sagt: Jag ska bo hos dem och vandra bland dem och vara deras Gud, och de ska vara mitt folk.

Därför säger Herren: Gå ut från dem och skilj er från dem, och rör inte vid något orent. Då ska jag ta emot er, och jag ska vara er Far och ni ska vara mina söner och döttrar, säger Herren den Allsmäktige (2 Kor 6:14-18).

Att pressa in Bibelns budskap i en politisk inomvärldslig rörelse är omöjligt. Lika omöjligt är det för en kristen att tjäna två herrar. Om jag lägger min röst på ett parti solidariserar jag mig med dess ideologi. När Jesus säger till sina lärjungar att de ska få lida betryck i världen så handlar det inte enbart om förföljelse från totalitära stater. Ett mer effektivt vapen är lockropen från världen som genom förförelse inbjuder till samarbete och tar udden av ett skarpt evangelium. Att gå i ok med världen hjälper oss inte att överbevisa den om synd, rättfärdighet och dom, något Jesus lyfter fram som en av församlingens främsta uppgifter.

Vad är då församlingens primära uppdrag i en tid som vår? Guds

budskap till mänskligheten är unikt och suveränt. En bibellärare myntade uttrycket “Nasaréens parti”, och sa att då vi gett våra liv till Jesus, så finns det inte längre utrymme för att lägga vår röst i valurnan. Himmelrikets politik är nämligen så reellt att det påverkar människor att helhjärtat prioritera Guds rättfärdighet. Församlingen lever mitt i den här världen utan politisk majoritet men med en styrka och ett inflytande som historiskt har bevisats ha kapacitet att lyfta hela samhällen upp ur missbruk och hopplöshet. Svaret heter Evangelium – det glada budskapet om Jesus Kristus.

Att Sverige en gång lyftes från att ha varit försupet och ett av Europas fattigaste länder beror till stor del på att evangelium presenterades och levdes på ett sunt och naturligt sätt. Det var en genomgripande folkväckelse som ledde till att pubar fick stängas och många som levt förslavade under spritens förbannelse blev förvandlade. Många trasiga familjer återfick ett sant människovärde.

Idag lever vi i en helt annan situation med en globaliserad världs alla problem involverat i vår vardag. Kulturer, religioner och olika traditioner och synsätt på hur vi ska leva våra liv gör sig gällande. Mitt i allt detta ser vi också hur våra myndigheter gör allt de kan för att utradera det kristna arvet. Allt vad kristendom heter ska enligt svensk politik marginaliseras i skolor och på arbetsplatser. Men evangelium har samma kraft idag som det hade då folkväckelsen drabbade vårt land.

Bibeln säger att världen är i den ondes våld, men Jesus har övervunnit världen. Det är den kraften som förmår att lyfta människan upp på ett högre plan. Gud vill att alla människor ska bli frälsta. Jesus från Nasaret och hans politik är församlingens väg i tiden. I Jesu namn får vi fortsätta - till dess att han kommer – att följa Nasaréens givna partiprogram:

förkunna glädjens budskap för de fattiga,
utropa frihet för de fångna och syn för de blindas,
ge de förtryckta frihet,
förkunna ett nådens år från Herren.

JESUSFAMILJEN

Ett studium i hur den bibliska historien lär oss förhålla oss till vår politiska samtid.

Text: Paulus Eliasson

Det finns frågor där kristna har flyttat sina positioner så nära samhällets inställning, att man nästan känner sig som en utomjording när man tar en konträr inställning. En sådan fråga är hur kristna ska förhålla sig till det politiska systemet. Alla verkar eniga om att det bästa för varje kristen är att ta tydlig ställning för ett parti, en politiker eller ett politiskt system – och åtminstone kämpa för demokrati. Jag tror inte att det är så lätt.

Missförstå mig inte; även jag själv har starka meningar om politik. Jag tror att det är helt naturligt – för ur en biblisk förkunnelse utkristalliserar det sig åsikter och hållningar i de frågor som rör politik och samhälle. Man kan, och bör, inte stå neutral i frågor som rör samhällets struktur. Hur behandlar vi invandrare? De äldre? Arbetarna? Vill jag helst leva i ett samhälle där förbrytelser straffas och de svaga tas hand om? Absolut!

Därför kommer jag att arbeta för att vara med och skapa ett sådant samhälle, och då kan jag väl stå sida vid sida med dem som önskar det samma som jag? Eller? Socialdemokrater, liberaler, sverigedemokrater – eller vad det nu skulle vara. Vi vill det samma – och med demokratins redskap bygger vi det samhälle vi helst vill se. Eller? Jag tror att den moderna kristenheten har gjort det alldeles för enkelt för sig när den har svalt demokratins tilldragande rätter, och valt att ställa upp på ett system som drar bort fokus från vår slutliga auktoritet: Jesus Kristus, den korsfäste.

Var står vår lojalitet?

Som kristen i vår värld, så finns det ett spänningsfält som vi alltid vandrar runt i. Jesus uttrycker det med orden han sa då han bad för sina lärjungar: ”Jag ber inte att du ska ta dem ut ur världen, utan att du ska bevara dem från det onda. De tillhör inte världen, liksom inte heller jag tillhör världen” (Joh 17:15-16).

Vi vandrar med en fot i den himmelska världen som vi är insatta i, men med den andra på jorden – och vi vandrar i hoppet om att jord och himmel ska mötas. Ett annat sätt att uttrycka det på, är att vi är vända mot himmelen, men vi tjänar människorna på jorden. Och målet är inte bara att hitta en balans mellan det gudomliga och det mänskliga, utan att lära sig att se på världen så som Jesus ser den. För det är han som är vårt ideal, och det är till honom vi har gett vår lojalitet och trohet.

Det är därför jag blir överraskad när kristna, utan att det till synes stör dem det allra minsta, engagerar sig i den partipolitiska karusellen. Jag ser kristna som okritiskt och oförblommerat hyllar politiska ledare som om deras hopp stod till Donald Trump eller Jimmie Åkesson, eller att deras frälsning hängde på Joe Biden eller Magdalena Andersson.

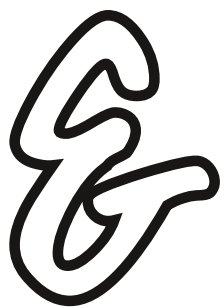
Nu protesterar naturligtvis den som känner sig träffad: ”Absolut inte! Jag är frälst genom Jesu blod! Men jag tror att Sverige mår bäst av att styras av just den här politiken!” Och jag förstår. Men tendensen är inte att den kristna

tron och Jesus Kristus som person sätter sin prägel på var vi står, utan att vi låter världens ledare styra vår agenda, tala om för oss vad vi ska vara rädda för – och bestämma hur det goda livet ser ut.

Vi som troende måste se mindre på partifanor, och i stället se på honom som hängde på ett kors. Och vi behöver inse att det var bred politisk och religiös enighet mellan annars fientliga grupper som till slut ledde till att han hamnade där. Vad betyder det att vara driven av den korsfäste, och inte av politiska ledare?

Agerade Jesus och apostlarna politiskt?

Varje gång Jesus blev konfronterad med ett politiskt dilemma, så verkar det som att han flyttar sig ut ur frågeställningen, och ser den på ett nytt sätt. En gång ville några religiösa ledare sätta dit Jesus med en fråga om hur han ställde sig till romarnas skatt. Ska man betala det kejsaren kräver, eller ska man vägra? Kejsaren är en orättfärdig utsugare, och hans hantlangare utarmar landet. Å andra sidan kommer skattevägran att leda till uppror och krig. Man ställde Jesus i ett dilemma, där man ville att han skulle välja sida. Då kunde man placera honom i ett fack, och behandla honom därefter. Var han en kompromissande sadducé eller en revolutionär selot? Ville han skapa förändring genom att vandra runt i politikens korridorer där han kunde få spela maktens spel – eller samlade han missnöjda i ett försök på att störta proletariatet?

PARTIPOLITIKEN

Vid ett ytligt betraktande så verkar det som att Jesus hanterar konfrontationen som en hal ål. Han slinker ut ur deras grepp på en liten teknikalitet. Han är en demagog som vägrar ta ställning, för att kunna behålla sin popularitet. Eller så är han en naiv drömmare som vägrar förhålla sig till realpolitiken. För vad är det här för svar?

”Varför prövar ni mig, era hycklare? Visa mig myntet som skatten betalas med.” De räckte honom en denar, och han frågade dem: ”Vems bild och inskrift är detta?” De svarade: ”Kejsarens.” Då sade han till dem: ”Ge då kejsaren det som tillhör kejsaren, och Gud det som tillhör Gud” (Matt 22:18-21).

Att någon av hans motståndare gick runt med kejsarens denar i fickan, visar inte bara att de var beredda att bryta sin egen rigorösa tolkning av det andra budordet för att kunna köpa och sälja, utan också att de inte hade reflekterat över vad det betyder att bära någons bild. Israels folk, med översteprästen i spetsen, var utvalda av Gud att bära hans namn till världen (4 Mos 28:36–38). De själva tillhörde Gud, och hade ett gudomligt uppdrag som gick långt utöver att skapa skattelättnader eller starta revolter.

Läs gärna andra berättelser om då Jesus konfronteras med politiska eller religiösa paradoxer – hur han alltid bryter ner det världsliga tankesättet, och introducerar någonting helt nytt.

Hela bergspredikan (Matt 5–7) är ett perfekt exempel på detta.

Hur var det med apostlarna då? De gick ju ut i en värld dominerad av det romerska riket. De måste väl ändå ha uttalat sig om de hetaste frågorna på den politiska arenan? Vad ansåg de om Caligulas galenskap? Tyckte de att Claudius var bättre eller sämre än Nero? Jag är säker på att de hade många åsikter om detta – men varken evangelierna, apostlagärningarna eller epistlarna bär prägeln av det. Det var helt enkelt inte där deras kamp låg – och då tänkte de heller inte låta sig luras bort ifrån det slagfält de kämpade på, och in i intrigernas och dolkstötarnas värld.

Apostlagärningarna handlar om hur framför allt Petrus och Paulus vandrar runt i det romerska riket, som regel under den kejsarliga radarn, och förkunnar det budskap som skulle ta imperiet med storm: ”Jesus är kung!” Även om de ibland blev anklagade för att vara anti-etablissemang (ex. Apg 17:7), så använde de inte sin talartid till att mana till vare sig uppror eller underkastelse. De förkunnade ett budskap som inte går att trycka in i de politiska facken, och som för alltid kommer missförstås av dem som gör det.

Men apostlarnas brev var väl politiska bomber? Ja och nej. Kejsaren nämns inte mer än någon gång i förbifarten – men det som ofta nämns är hur rika och fattiga ska kunna fungera tillsammans i församlingen. Hur de judiska troende

ska kunna tillbe Gud vid sidan av hedningar. Hur män och kvinnor ska finna en Kristusinspirerad dynamik. Och framför allt: Hur Kristi död och uppståndelse påverkar och ger en nyckel till att hitta en gudomlig lösning på alla problem som kan uppstå. Det är revolutionerande. Mer än revolutionerande. Men inte på det sättet som man kunde förvänta sig.

Politikens fördelar

När det är sagt: Vi lever helt uppenbart inte under samma villkor som Jesus och apostlarna. I västvärlden har vi demokratiskt valda ledare, och även om någon kanske vill protestera med ”bevis” på valfusk och manipulation, så kan vi alla vara eniga i att med undantag av ett fåtal länder i världen, så är det inte full diktatur på samma sätt som det var under stora delar av Romarrikets historia. Det är sant att kristna dödas för sin tro dagligen över vår jord – men i Norden har inte staten initierat dödsstraff på ganska många år. Jag försöker heller inte säga att politiker är onda, eller har onda avsikter. Jag försöker inte ens påstå att makt korrumpierar även de bästa intentionerna (även om det antagligen är sant). Min poäng är att partipolitik inte är församlingens kamp; och även om man absolut kan vara en god kristen och avge sin röst i kommunvalet, så är det ett område där fler kristna borde känna sig manade att ta avstånd.

Det är helt sant att vårt politiska system har gett oss många fördelar. Fem

veckors semester, åtta timmars arbetsdag och arbetsmiljölagar är jag väldigt tacksam för i min arbetsvardag, och det är saker som arbetarrörelsen har kämpat för genom partipolitik och fackföreningsverksamhet. Det är också sant att när jag på min arbetsplats för några veckor sedan fick en förfrågan om att gå med i facket, vänligt avböjde – med hänvisning till min kristna tro. Vilket naturligtvis inte blev mottaget med alldeles för stor förståelse. Det är ju att snylta på andras kamp. Och det är illojalitet. Och det är att frånskriva sig sitt ansvar för en god arbetsmiljö! Jag vet. Jag säger inte att det inte är ett dilemma. Och ändå. Vad är församlingens kamp? Vad är församlingens vapen?

Maranataförkunnelsen

Jag växte upp i Maranataförsamlingen i Stockholm, och jag minns med all tydlighet hur föreståndaren Arne Imsen kunde kalla politiskt arbete för ”spegelfäktari” eller liknande. Vi var emot facket. Mot att rösta. Mot partipolitik. En av Arne Imsens första böcker heter I världen men inte av världen. Det var en så tydlig appell att jag ett tag trodde att det var ett direktcitat ur Bibeln (vilket det inte är, även om Johannes 17 är bakgrunden för uttrycket).

Jag minns samtidigt hur vi delade ut traktater som var mot abort. Eller samlade till möten för att varna för partnerskapslagen. På bokmässan i Göteborg stod vi första året vi deltog under parollen ”Vad säger Bibeln om aga, homosexualitet och abort?” Onekligen politiska frågor. Men detta var två sidor som jag tycker hölls ihop på ett bibliskt sätt, för vi kämpade inte politiskt – vi försökte kämpa evangeliskt. Maranata separerade inte sin syn på abort från sin syn på Kristi död och uppståndelse. Det var Kristus som gav varje människa sitt värde – och det var därifrån man hämtade sin syn på mord på ofödda.

Man kan absolut säga att det är den tankevärlden som jag har hämtat mycket av min syn på de här frågorna ifrån. Maranata, i sin tur, lärde sig av bland annat anabaptisterna – reformatörerna på 1500-talet som inte

såg staten som sin medspelare utan som ett apokalyptiskt vilddjur.

Samtidigt har jag inte skrivit den här artikeln för att jag känner mig förpliktad mot det andliga arv jag har, utan från den plats jag står på i dag försöker jag ofta att göra nya besök i gammal förkunnelse – och mäta den mot den enda slutliga auktoritet som en kristen kan stå på: Jesus Kristus, och hans ord. Resultatet av detta, är att jag har fått ändra, modifiera och förstärka många åsikter som jag en gång hade. Man kan inte vänta sig att man ska ha samma teologi som 42-åring som man hade i tonåren.

Men det man absolut kan säga om Maranataförkunnelsen, och som jag tror är en inställning som är värd att ta vara på, att den aldrig var rädd för att vara kontrakulturell. Aldrig rädd för att tala tydligt och peka med hela handen, oavsett om majoriteten av både samhället och kristenheten sa någonting annat. Och just det tror jag är vårt uppdrag – inte att vara konträr bara för att vara jobbig, men att stå fria från alla slags solidariteter som kan hindra oss i vår tjänst.

Snap-to-grid-mentaliteten

Jag vill beskriva en av färderna med partipolitiken – och framför allt den polariserade debatten – och jag ska göra det med en liknelse som jag trodde att jag var först med, tills jag såg att andra på internet redan använt den. När man jobbar med design (och säkert många andra områden), så finns det datorprogram som har ett rutnät i bakgrunden som man förhåller sig till. När man placerar ett objekt, så hoppar det från streck till streck i rutnätet, och på det sättet kan man försäkra sig om att man placerar olika objekt på samma plats. Det irriterande är naturligtvis om man vill placera någonting mellan, eller i närheten av, strecken – för då ”hoppar” objektet automatiskt dit rutnätet tycker att det ska vara. Någonting liknande sker i politiken också. Ett parti eller en politiker skapar ett helt system av politiska åsikter, och den som röstar lägger sin röst på hela politiken, inte bara de frågor som man kanske själv anser som viktigast. Det är en företeelse som på många sätt undergräver det rättfärdiga i demokratin – men inte bara det, utan

det sker också en snap-to-grid-effekt i väljarkåren. Låt mig ta ett exempel: Innan den republikanske politikern Donald Trump blev vald till president i USA, så en stor andel av de republikanska väljarna att de aldrig kunde tänka sig att rösta på en presidentkandidat som var frånskild, eller hade otrohetsaffärer bakom sig. Trump var helt uppenbart någon som hade båda dessa egenskaper (och många därtill), och det verkade därför som att hans kandidatur var otänkbar. Men så blev han omåttligt populär, och jag behöver inte berätta för någon att han också blev president (och i skrivande stund är på god väg att bli det igen).

Det intressanta är att när man efter att Trump blev president gjorde samma undersökning igen bland republikanska väljare, så var andelen som menade att hög moralisk standard var viktig för en president avsevärt lägre. Man hade bytt åsikt helt enkelt för att man nu stödde en president som var annorlunda. Jag är helt övertygad om att detta sker på många andra områden också. Det är svårt att rösta på Socialdemokraterna och vara mot fri abort. Det är svårt att rösta på SD och vara för en generös invandringspolitik. Man formas av den man ger sin röst och sitt stöd. Det är något som kristna behöver vara extremt medvetna om, och som borde göra oss tveksamma att hänge oss åt någon annan människa än Jesus från Nasaret.

Den profetiska tjänsten

Jag har sagt något om Jesu och apostlarnas inställning till sin samtids politiska spel. Men det finns fler viktiga aktörer i den bibliska historien – nämligen profeterna. De verkade framför allt från 700- till 300-talet före Kristus, under tiden då Israel och Juda befann sig i förfall – inte politiskt eller ekonomiskt, men i sin tillbedjan av Gud och sin behandling av de svaga i samhället. Man kan å ena sidan säga att profeterna var väldigt politiskt engagerade. De kunde varna för att gå i allians med ett visst rike, samtidigt som de rekommenderade underkastelse i andra situationer. De blev också ofta betraktade som politiska riskmoment, och kunde kastas i fängelse, eller på andra sätt försöka tystas ner.

Å andra sidan så hade profeterna ett budskap att predika som passade lika bra i kung Davids hov som under fångenskapen i Babylon. I ett komprimerat utsnitt kan man säga att det handlade om detta: "Herren Gud kallar sitt folk att följa det förbund som de slöt med honom på Sinai. Sluta förtrycka de fattiga – änkorna, invandrarna och de faderlösa. Sluta berika er på andras nöd. Lev rättfärdigt. Älska Gud. Älska din nästa." Profeterna ingick aldrig någon allians med makten. Även om en kung kunde ha "sin" profet, så förlorade de sin funktion så fort de inte vågade tala Guds sanning till maktens män. Profeten Natan konfronterade David för hans synd mot Bat-Seba och Uria. Profeten Gad bar fram budet om Guds straff efter Davids högmödsynd då han räknade Israels folk. Profeten Mika, Jimlas son, talade den hårda och obehagliga sanningen till kung Ahab då alla andra profeter strök kungen medhårs. Detta tror jag är församlingens tjänst idag. Att konfrontera världen med evangelium i all dess rikedom. Att vara en profetisk röst som inte passar in i vare sig höger- eller vänsterpressen. För vi har en annan agenda, ett annat mål, andra redskap och en annan kamp.

Daniels tjänst

Det jag har skrivit om hittills är den ena sidan av dilemmat. Det finns nämligen en andra sida – och där finns det också bra bibliska argument. Låt oss ta profeten och den vise mannen Daniel som exempel. Han som tjänade i den orättfärdige kungens hov i Babylon. Han var helt uppenbart en politiker – och ingen kan ta något ifrån hans rättskaffenhet. Det är sant – och jag tror att det är en viktig del att ta med, för den här frågan är inte svartvit på något som helst sätt. Man kan inte bara säga att alla kristna ska sluta engagera sig i politiken, och vara färdig med diskussionen. Och det är kanske här jag har fått göra en omvärdering av mina egna åsikter; väga dem mot Skriften, och se att dilemmat inte är så lätt som det först verkade. Det är komplicerat att vara i världen, och samtidigt inte av världen.

Daniel var av kunglig släkt i Juda.

Kanske var han en kungason som stod i begrepp att bli nästa regent. Hur som helst så blev han förd till Babylon, och uttagen som en tjänsteman i hovet. Nu var det naturligtvis inte så att Daniel hade någon valfrihet – han hade inte kört en kampanj med plakat runt om i Babylon Centrum för att bli vald till kungens vise man. Han blev bortförd som slav, och som sådan kom han in i hovet. Samtidigt så verkar Daniel och hans tre vänner Hananja, Misael och Asarja ha varit män med otroligt mycket ryggrad och integritet. De vågade stå emot gång på gång då olika kungar försökte tvinga dem bort från troheten till Herren. De sa nej till kungens mat. De vägrade tillbe en staty. Daniel vägrade sluta be till Gud. Daniel varnade Belsassar för Babylons fall. Så, kunde de inte bara ha nekat att ha något med världens makt att göra, och tagit de eventuella konsekvenserna? Flera år tidigare hade profeten Jeremia skrivit ett brev till de första fångarna som fördes till Babylon, och det lät så här:

Så säger Herren Sebaot, Israels Gud, till alla de fångar som jag har låtit föra bort från Jerusalem till Babel: Bygg hus och bo i dem, plantera trädgårdar och ät deras frukt. Ta er hustrur och föd söner och döttrar, ta hustrur åt era söner och gift bort era döttrar, så att de föder söner och döttrar. Föröka er där och bli inte färre. Och sök den stads bästa dit jag har fört er i fångenskap och be för den till Herren. När det går väl för den, går det också väl för er (Jer 29:4–7).

Det var antagligen detta brev som Daniel och hans vänner tog som utgångspunkt för sin tjänst i Babylon. De levde i förväntan om att få komma tillbaka till Jerusalem, och Babylon var ett vilddjursvärld med avgudadyrkan och avskyvärda seder – men de fyra valde ändå att balansera på eggen mellan trohet till Gud och lojalitet till den orättfärdige kungen. Hur gjorde de det? Jo, genom att välja sina strider, visa mod i motgång – och inte älska sina liv mer än Gud. De bevarade renhet i sin tillbedjan, mitt i

en ond värld. Och det tror jag att vi kan lära av.

Även apostlarna uppmanade församlingarna de skrev till att balansera på denna egg, mellan att underordna sig överheten (Rom 13:1–7) och att leva gudfruktigt under förföljelse och motstånd (1 Pet 4:1–7).

Vem äger vår röst?

Var ska man då ställa sig?

Församlingen – och varje kristen individs inställning till det politiska systemet, är först och främst en fråga om lojalitet, och vilket system man väljer att ge sitt stöd. Det kommer alltid vara ett visst mått av dilemma i frågan därför att man kan dra det till det extrema åt båda hållen. Men med Bibelns personligheter och framför allt Jesus själv som förebild, så är jag övertygad om att det finns ett sant sätt att leva.

Vi som kristna är kallade att klä de nakna, ge mat till de hungriga, förkunna frihet för de fångna och syn för de blinda. Det är väldigt bra att leva i en demokrati där vi har lagstiftat mot slaveri, där det finns försäkringskassor, arbetsförmedling och socialtjänst. Det finns värre alternativ. Men det finns också dimensioner i den kristna bekännelsen som inte låter sig förenas med en sekulär tillnärmning till samhället. Saker som befrielse från synd genom Jesu död och uppståndelse. Bekännelsen av Jesus Kristus som Herre över allt som kan nämnas. Väntan på uppfyllelsen av löftet om hans tillkommelse. I min erfarenhet kommer de flesta kristna som ger sig in i maktens korridorer låta de centrala dimensionerna gömmas undan i en låst skrub, till förmån för mer gångbara paroller.

Därför måste den kristna församlingen fråga sig om höger- och vänsterpolitik verkligen är vägen att gå – eller om Kristus kallar oss in i en annan dimension, där kampen förs på ett helt annat sätt. Kampen för ett rättfärdigt samhälle där Gud är den som definierar vårt värde och vårt mål.

Herren kommer

Appell av Berno Vidén

Vi talar mycket om Jesu tillkommelse och längtar efter den dag Herren ska komma tillbaka. Men det finns också ett skede som ligger framför som handlar om *Herrens dag*. När Bibeln skriver om Herrens dag så handlar det om förskräckelse, sådant som väcker bävan och ångest hos människor. Det är skillnad på tillkommelsen och Herrens dag. Vi fröjdar oss inför Jesu tillkommelse, men då det gäller Herrens dag och den dom som väntar, beskrivs den som förskräcklig. Vi läser ur Joels profetia:

Blås i basun på Sion, låt larmet ljuda på mitt heliga berg så att alla som bor i landet darrar, för Herrens dag kommer, den är nära, en dag av mörker och töcken, en dag av moln och dimma. Som gryningen breder ut sig

över bergen kommer ett stort och mäktigt folk, vars like inte har funnits och aldrig ska uppstå igen under kommande släkten. - - -

Inför dem darrar jorden, himlen bävar, solen och månen förmörkas och stjärnorna mister sitt sken (Joel 2:1-2,10).

Joel ser här in i framtiden och han får se Herrens dag, en dag fylld av förskräckelse, mörker och töcken.

I Matteus 24 talar Jesus om samma tid:

Strax efter de dagarnas nöd ska solen förmörkas och månen inte längre ge sitt sken. Stjärnorna ska falla från himlen, och himlens makter ska skakas. Då ska

Människosonens tecken synas på himlen, och jordens alla folk ska jämra sig när de ser Människosonen komma på himlens moln med stor makt och härlighet (Matt 24:29-30).

Jesus säger att människorna ska jämra sig vid hans ankomst. Det är ett mycket allvarligt budskap.

När vi talar om Jesu tillkommelse så är det främst i samband med löftet, då han ska komma för att hämta sin församling. Vi som bor kvar här på jorden ska då lyftas hem, upp på skyarna, Herren till mötes, och det säger vi Amen till. Men människorna på jorden, alla som förkastat budskapet och som inte vill tro kommer också en dag att få möta Herren Jesus. Det blir en uppgörelsens dag då människor kommer att inse vem de tillslutit dörren för och utestängt ur sina liv. Bibeln talar om hur Herren kommer med domen, att det blir en uppgörelsens dag då människor kommer att jämra sig. Uppenbarelseboken 6:15-17 beskriver människans reaktion då hon står inför Lammet:

Och jordens kungar, stormännen och befälhavarna, de rika och mäktiga och alla slavar och fria gömde sig i hålor och bland bergens klippor, och de sade till bergen och klipporna: "Fall över oss och göm oss för honom som sitter

med sina heliga!

på tronen och för Lammets vrede! Deras vredes stora dag har kommit, och vem kan då bestå?"

Jag kommer ihåg hur broder Arne Imsen vid ett tillfälle under ett väckelsemöte delade ett allvarligt budskap som handlade om himmel och helvete. Han sa att för den som inte har tagit emot Jesus och inte har fått sin synd förlåten och blivit ren genom hans blod, är det värre att komma till himlen än till helvetet. Att oförsonad stå inför Guds helighet, härlighet och rättfärdighet, inför Gud som bor i ett ljus dit ingen kan komma, är mer förtärande än helvetets närvaro.

Herren är allsmäktig och alla ska möta honom en dag. Paulus skriver att "alla knän ska böjas, i himlen och på jorden och under jorden, och alla tungor bekänna att Jesus Kristus är Herren, Gud Fadern till ära" (Fil 2:10-11). Uppenbarelseboken inleds med att beskriva alla människors reaktion inför Jesu ankomst: "Se, han kommer med molnen, och varje öga ska se honom, även de som genomborrat honom. Och jordens alla stammar ska jämra sig för hans skull" (Upp 1:7).

Hebréerbrevets författare förklarar att alla människor måste dö och sedan dömas, men fortsätter att berätta hur Jesus blev offrad för att bära vår synd, ja hela mänsklighetens synd. Här ser vi kontrasten. Den som dör i synd ska dömas men den som fått sin

synd utplånad genom Jesu blod, väntar med frimodighet och glädje på hans tillkommelse.

Vi lever i den yttersta tiden

Bibeln har ett tydligt budskap som beskriver vår tid och ondskan som råder i världen, på ett sätt som inte går att missförstå. Gudlösheten tilltar och allt som har med den kristna tron att göra hånas och förlöjligas. Det trampas på Guds Ord och skapelseordningen. Genom olika media matas vi ständigt av värderingar där mannens och kvinnans identitet ifrågasätts, äktenskap och familj nedvärderas, ofödda barns rätt till liv ställs mot kvinnans rätt till sin kropp. Bibeln lyfter också fram orättfärdigheten i världen, egoismen som bor i människan och vart hennes drifter leder.

Lukas ger ännu ett budskap om när Jesus ska uppenbaras för alla människor. Vi läste tidigare att folken jämrar sig. Här står det att människor ska tappa andan av skräck. Det sker saker på vår jord som gör att människor tappar hoppet. Krig och klimatkriser drabbar stora delar av jorden som aldrig tidigare. Men hoppet finns där. Jesus ska komma! Rättfärdighetens Herre ska uppenbaras, och Jesus säger i Lukas evangelium: Tecken ska visa sig i solen och månen och stjärnorna, och på jorden ska folken

gripas av ångest och stå rådlösa vid havets och vågornas dån. Människor ska tappa andan av skräck i väntan på det som ska drabba världen, för himlens makter ska skakas. Då ska man se Människosonen komma i ett moln med stor makt och härlighet. Men när det här börjar hända, så räta på er och lyft era huvuden, för er befrielse närmar sig."

Det är så viktigt för oss att uppfylla missionsbefallningen. Fortsätt att sprida evangelium! Påminn människor om Guds skapande makt. Försvara de ofödda barnens rätt till liv. Protestera frimodigt mot företeelser som berövar människan sin rätta identitet. Varna för allt som glorifieras av hbtq-rörelsen, allt som nästlar sig in och formar hela den uppväxande generationen genom skolor, media och internet. Det kommer en räkenskapens dag. Jesus sa: "Den som förleder en av dessa små som tror på mig, för honom vore det bättre att få en kvarnsten hängd om halsen och bli kastad i havet."

Människor behöver få möta Jesus. Låt det få bli vårt fokus den korta tid vi har att verka innan skyn brister och Jesus kommer åter. Evangelium ger mättnad och frid och det kan hjälpa människor ut ur ångest och oro inför allt som drabbar mänskligheten. Det finns ett hopp; se på Jesus!

Seherhjalten från Golgate

Rapport från påskhelgens möten

Döden är uppslukad i seger. Du död, var är din seger? Du död, var är din udd? Dödens udd är synden, och syndens makt kommer av lagen. Men Gud vare tack som ger oss segern genom vår Herre Jesus Kristus!
(1 Kor 15:55-57)

Under påsken påminnes vi om ett av Bibelns mest centrala budskap – Jesu seger på Golgate. Hos storfamiljen i Skälby, Järfälla, inbjöd

Maranataförsamlingen till möten hela påskhelgen, vilken inleddes på torsdagskvällen med brödsbrytelse.

Hans Lindelöw undervisade om påskens ursprung och påminde om Guds folks befrielse från Egypten, folkets fortsatta historia, som delvis präglades av avfall men också av kungar och profeter som vände sina hjärtan till att söka Gud och bidrog till radikala uppgörelser. Kung Josia

avlägsnade avgudabilder och sådant som Israels kungar hade byggt upp och som väckt Herrens vrede. Genom sin Gudsfruktan lade han grunden till ett rätt påskfirande.

Gamla testamentets händelser pekar fram mot Jesus som det ultimata beviset på Guds kärlek: ”Vi gick alla vilse som får, var och en gick sin egen väg. Men all vår skuld lade Herren på honom.”

Robin Vidén påminde i sin undervisning om Jesu död och uppståndelse genom att bland annat citera en av kung Davids psalmer, en sång som han skrev många hundra år innan Jesus genom sitt liv uppfyllde budskapet: *Jag har alltid Herren för ögonen. Han är vid min högra sida, jag vacklar inte. Därför gläds mitt hjärta och jublar min ära. Även min kropp får vila trygg, för du lämnar inte min själ*

åt dödsriket, du låter inte din Helige se förgängelsen (Ps 16:8-10). David såg den uppståndne. Löftet som gavs till våra fäder har Gud låtit gå i fullbordan genom att han låtit Jesus uppstå från de döda.

Mötena var fyllda av tacksamhet över allt som Jesus gjort för att frälsa oss. Vi är försonade och förvandlade i kraft av hans död och uppståndelse. Förutom undervisningen innehöll samlingarna flera vittnesbörd, sång och bön.

Under påskaftonens eftermiddag var det evangelisationssatsning på Vällingby torg. Det delades ut många biblar på olika språk, Midnattsropet och traktater till förbipasserande som stannade upp för en stunds samtal om livets viktiga frågor.

Varje lördag är en grupp från Maranataförsamlingen där på torget med Biblar och tidningar, och efterfrågan har visat sig vara stor. Det har blivit många intressanta och givande samtal med allt från sökande människor till redan troende.

Ofta efterfrågas biblar på andra språk än svenska. Många är även angelägna om att få hela Bibeln – alltså inte bara Nya testamentet.

Nu behöver vi fler biblar att dela ut. Vill du vara med och bidra? Vi tar tacksamt emot biblar på olika språk och ekonomiskt stöd för att kunna köpa in.

Swish 123 - 155 1571   Plusgiro 44 10 05-6   Maranataförsamlingen

KAMPEN FÖR DET BIBLISKA DOPET

DOPET

genom tiderna

Text: Arne Björkman (1997)

Under den första kristna tiden skedde dopet genom nedsänkning sedan en människa kommit till tro på Jesus. Under årens lopp smög sig missbruk av dopet in i de kristna församlingarna. Till slut började avfälliga kyrkoledare tro att dopet i sig självt ägde en magisk frälsande kraft. Hedendomen hade kommit in i kyrkan.

Väckelsekristna vittnen protesterade mot det här avfallet från den sanna tron och grundade nya fria församlingar, där man döpte på ett bibliskt sätt. Ofta fick de ge sina liv för sanningen. De blev blodsvittnen, men Guds Ord hade framgång.

Det kristna livet handlar om död, och uppståndelse från döden. Jesus Kristus, Guds Son, dog och uppstod för människorna. En människa som kommit till tro på Jesus dör och uppstår med Honom när hon låter döpa sig genom nedsänkning i vatten. Dopen handlar alltså om en begravning av den gamla syndiga människan och en uppståndelse till nytt kristet liv. Naturligtvis är dopet även en bekännelse av att man tror på Jesus och

har valt att följa Honom på trons väg. Aposteln Paulus skriver i Romarbrevet 6: 3-4: "Eller vet ni inte, att vi alla som har blivit döpta till Kristus Jesus, har blivit döpta till hans död? Vi är alltså genom dopet till döden begravda med honom, för att också vi skall leva det nya livet, liksom Kristus uppväcktes från de döda genom Faderns härlighet."

Man kan påstå att kristendomen började med att Johannes Döparen trädde fram i Israel och predikade att människorna måste göra bättring och omvända sig från sina synder och sin ondska. De som då gjorde bättring och bekände sina synder, döpte han till syndernas förlåtelse i floden Jordan. Dopen skedde genom nedsänkning i vattnet.

Det var Johannes Döparen som banade väg för Jesus och det evangeliska budskapet. I Johannes förkunnelse fanns kristendomens alla sanningar i koncentrerad form: Sinnesändring, dop, omvändelsens frukt, försoningen genom Guds Lamm, Guds rike och dopet i den helige Ande.

GUDS RIKE

Sedan trädde Jesus fram och undervisade om att människorna behöver bli födda på nytt, det vill säga, komma till tro på att Han är Guds Son. Det står i Nya testamentet att Jesus vandrade omkring, gjorde väl och hjälpte alla och predikade evangelium om Guds rike. Till slut gav Han sitt liv på ett kors på Golgata - och uppstod från de döda.

Den första kristna församlingen bildades på påskdagen efter Jesu död. Då hade Jesus uppstått från döden och visade sig för sina lärjungar i sin nya uppståndelsekropp. Församlingen fanns alltså som en sluten krets redan före pingsten, då den helige Ande uppfyllde lärjungarna. Det heter i pingsttexten i Apostlagärningarnas andra kapitel att församlingen förökades efter Petrus frimodiga predikan. Huvudsanningen i Petrus förkunnelse var att Jesus hade uppstått från dödsriket.

Under pingsten blev endast judar omvända och sedan döpta till Kristus, några hedningar fanns inte på platsen. I nedsänkningdopen bekände de sin tro

på Jesus. Dopen var en överlåtelse till lydnad och efterföljelse.

I Apostlagärningarna 8:26-40 kan vi läsa om hur evangelisten Filippus genom den helige Andes ledning sammanträffade med en gudfruktig etiopisk hovman. Men hovmannen kände inte till något om Jesus, och Filippus undervisade honom. Då kom hovmannen till tro på att Jesus är Guds Son och bad om att få bli döpt. Det står att både hovmannen och Filippus steg ned i vattnet. Och så döpte Filippus hovmannen. Det var ett troendedop - och ett nedsänkingsdop!

Det kristna budskapet spreds vida omkring. Både judar och hedningar kom till tro på Jesus. De omvände sig, blev pånyttfödda och lät döpa sig i Jesu namn. Alla dop skedde genom nedsänkning i vatten. Regeln var: först tro, sedan dop.

Den välkände teologen och författaren **Gottfried Arnold** skriver om den första tidens kristna:

"Dopet var för dessa kristna ett uttryck för att den gamla människan med sin egenvilja och sin världslighet var begravnen, och att en andlig människa istället hade uppstått."

Under den första kristna tiden skedde dopet alltid efter det att en människa blivit pånyttfödd.

AVFALLETS TID

Under årens lopp smög sig många missbruk av dopet in i de kristna församlingarna. En del troende började lägga stor vikt vid att bli döpt i floden Jordan och uppsköt därför dopet tills det blev möjligt. Längre fram nöjde man sig inte endast med vatten utan lade salt i munnen på dopkandidaten, smorde hans näsa och öron med olja och gav honom honung och mjölk att dricka. Många kristna ville också bli döpta av enbart särskilt framstående andliga ledare.

Det stora och totala avfallet i församlingarna inträffade, då frälsningsläran förändrades. Det började smyga sig in felaktiga idéer om

att dopet i sig självt var frälsande och pånyttfödande, oavsett den döptes egen trosinställning. Dophandlingens påstods ha en magisk kraft. Magi var ju något människorna förknippade med hedniska riter. Biskop Ignatius, en av de apostoliska fäderna och död år 115, hävdade bestämt att det fanns en magisk verkan av dopvattnet.

Då man nått så långt i avfall, världslighet och hedendom i de kristna församlingarna, var sedan steget inte långt till dop för döda – och barndop. Men det handlade fortfarande om nedsänkingsdop.

Man vet inte exakt när barndopet började praktiseras. Gottfried Arnold påstår att barndop förekom redan år 220. Men först år 253 uttalade sig 66 biskopar för barndopet under ledning av barndopsentusiasten och kyrkoläraren Cyprianus påverkan. På den här tiden fanns det många hundra biskopar, så det var ändå en minoritet som accepterade den nya kyrkliga villfarelsen. Det kan vara intressant att veta att Cyprianus i dopet såg ett magiskt medel till pånyttfödelse, till befrielse från djävulen, döden och helvetet. Då spädbarnen grät och skrek så längtade de efter dopet, menade han.

Enligt kyrkofadern Augustinus, 354-430, och andra kyrkofäder gick odöpta barn till helvetet, en åsikt som inte har något stöd i Bibeln. Men det är lätt att förstå att okunniga och vidskepliga föräldrar lät skrämman sig och döpte sina små barn. I en del kyrkor gav man till och med de små barnen nattvarden.

Det var avfallets tid.

DEN KATOLSKA KYRKAN

Augustinus och andra kyrkolärare förde så småningom fram åsikten att kyrkan var en frälsningsanstalt. På så sätt ser vi under 300-talet den allmänna (katolska) kyrkan växa fram. Utanför kyrkan fanns ingen frälsning, menade kyrkolärarna. Det var kyrkan som förvaltade sakramenten, påstod man, och i kyrkans händer ägde sakramenten en omedelbar verkan. Jesu försonings- och frälsningsverk trängdes undan mer

och mer. Nu var det kyrkan som gav nåd genom sakramenten. Gud och Jesus var överspelade av avfälliga kyrkoledare.

År 753 frågade en del munkar påven Stefanus den andre om de kunde få förrätta nödfallsdop genom att endast BEGJUTA dopkandidaten med vatten. Jo, det kunde accepteras i nödfall, tyckte påven, annars gällde som vanligt nedsänkingsdop.

Fram till år 1311 använde alltså kyrkan vattenbegjutning bara i nödfall. Men 1311 skedde en ny stor dopförändring. Då förklarade den katolska kyrkan att det var totalt likgiltigt om dopet förrättades genom nedsänkning, begjutning eller bestänkning. Och ett par hundra år därefter infördes begjutning som den romerska katolska kyrkans allmänna bruk vid dopförrättningar. Vid samma tid började begjutning och bestänkning ske även i lutherska och reformerta kyrkor.

Efter år 325 fick de fria och sanna kristna vittnena ta en annan väg än den allmänna kyrkan. De väckelsekristna var nu rättslösa – och hemlösa. Det var under den här tiden den så kallade kättarkyrkan växte fram. Men den katolska kyrkan var inte svaret skyldig. Snart nog visade det sig att blodsvittnenas tid inte var förbi. Och sedan skulle de väckelsekristna martyrernas blod komma att rinna århundrade efter århundrade. Med blodbestänkta händer vandrade det katolska prästerskapet omkring.

Under årens lopp uppträdde många fria kristna väckelserörelser. Alla utgjorde de en protest mot kyrkans förfall. I de fria församlingarna predikade man den sanna bibliska läran om att människan blir frälst endast genom att tro på Jesus. Och de som kom till tro döpte man. Men de väckelsekristna fick betala ett mycket högt pris för tron på sin Frälsare och Herre. Ofta fick de betala med sitt eget liv. De var blodsvittnen.

Under reformationstiden ansåg de kyrkliga att dop på grund av tro på Jesus var en villolära. Döparna, som ville följa Guds Ord och vara sanna vittnen, skulle "behandlas med största

stränghet ända till dödsstraff", menade de. På den punkten var katoliker och protestanter överens.

Under 1400- och 1500-talen växte starka andliga strömningar fram i Tyskland, Schweiz, Österrike och Nederländerna. Det rörde sig om stora väckelser som lade grunden till framtida fria kristna församlingar.

Den egentliga döparrörelsen (anabaptismen) började i Zürich år 1525. Det första anabaptistdopet ägde rum i Zollikon-Zürich under en mycket kraftig väckelse. Dopet och väckelsen innebar en fullständig brytning med kyrkornas sakramentsdyrkan. Sedan utbreddes sig döparrörelsen snabbt trots all förföljelse.

Anabaptisterna som genom nedsänkning i vatten döpte människor på deras tro och bekännelse om sinnesändring, blev banbrytare för viktiga kristna sanningar, som gav eko i eftervärlden. De inte bara döpte på ett bibliskt sätt och levde i väckelse, de kämpade också för full trosfrihet, församlingarnas självstyre, personlig kristen tro och allmänt prästadöme. Bibeln var deras enda auktoritet i fråga om tro och lära.

Även anabaptisterna fick betala ett högt pris för sin tro och sanningslidelse. Ett kejsarligt edikt den fjärde januari 1528 fastslog att troende som lät döpa sig på grund av tro på Jesus, skulle straffas med döden. Avrättningen skulle ske med svärd eller genom eld. Och de som vägrade att begjuta sina små barn i kyrkorna skulle dödas på samma sätt. Ediktet upphöjdes till rikslag året efter.

Den anabaptistiska väckelsen dränktes i blod. Men döparna dog för sanningen. Och sanningen är odödlig.

DEN SENARE DÖPARVÄCKELSEN

Först under 1800-talet kom en större dopväckelse till Sverige. Den senare baptismen började med att engelska så kallade separatister i slutet av 1500-talet utvandrade till Holland,

där de bildade fria döparförsamlingar. Från Holland spred sig sedan döparväckelsen över till England. I England vann döparna en stark ställning och påverkade det kyrkliga och religiösa livet i landet. Och från England spred sig baptistväckelsen till andra länder i Europa och till kolonierna i Nordamerika.

I Amerika fick troendedopsväckelsen en snabb och kraftig spridning. Genom två svenska sjömän, G W Schröder och F O Nilsson, kom sedan döparväckelsen till Sverige, sedan de två drabbats av den evangeliska läran i USA. F O Nilsson troendedöptes senare i floden Elbe i Hamburg, som under den här tiden var Europas döparcentrum. Året var 1847.

F O Nilsson blev den förste baptistiske predikanten och församlingsledaren i Sverige. Det var han som tog den första striden för en biblisk dopsyn i vårt land. Han måste också ta den första stöten från de kyrkliga och världsliga myndigheterna. Och de var inte att leka med! Framtiden skulle visa hur grymt döparna behandlades.

GUDS ORD FICK FRAMGÅNG

Nilsson dömdes till landsförvisning. Under landsflykten fick han i Öresunds böljor i Köpenhamn troendedöpa statskyrkoprästen Anders Wiberg den 23 juli 1853, sedan prästen äntligen kommit till tro på Guds Ord, upplevt väckelse i dopfrågan och insett att barnbegjutning inte är något bibliskt dop. Det här dopet blev en stor seger för den nygamla döparrörelsen. Anders Wiberg blev sedan en av de främsta troendedopsförkunnarna i Sverige.

Det var som sagt ingen mild behandling döparna fick. Motstånd och förföljelse var det pris de fick betala för sin tro på Bibeln. Till slut blev det omöjligt för många att vistas i Sverige. Den första döparskaran lämnade landet den 5 maj 1853.

Prästerna runt om i landet gjorde allt vad de kunde för att förhindra baptismens utbredning. I sina predikningar varnade de

kyrkobesökarna för döparna. Baptisterna var "farliga villoandar" som folk inte skulle ha någon beröring med. Och på prästers uppmaning samlades pöbelhopar för att trakassera baptisterna och störa deras möten. Men trots detta hade Guds Ord framgång.

Trots all förföljelse från kyrkliga och världsliga myndigheter och pöbelhopar gick döparväckelsen segrande framåt. Många människor kom till personlig tro på Jesus, blev pånyttfödda och frälsta och lät döpa sig till Kristus. Dopen skedde i år och sjöar året runt. Om det vintertid var is på vattnet, högg man upp en vak som man döpte dopkandidaterna i. Det var väckelsetid i Sverige.

De svenska döparna var andligen nära släkt med anabaptisterna under 1500-talet. De hånades och förföljdes och dömdes till vatten och bröd i fängelserna.

Mitt i allt lidande lovade de Herren med ljudliga röster. Och nya människor kom till tro på Jesus och lät döpa sig. Motståndet skapade segern. Förföljelsen och lidandet var rättfärdighetens starkaste vapen.

OCH GUDS ORD FICK ÄNNU STÖRRE FRAMGÅNG

Dopet är en väckelsefråga. I Bibeln talas det om en Herre, en tro, ett dop och en Gud (Ef 4). Det finns endast ett bibliskt dop: ett bekännelse- och nedsänkingsdop.

Våra väckelsekristna fäder var beredda att ge sina liv för rätten att utöva äkta bibliska dop, därför att de ville leva i sanningen och följa Guds Ord. På grund av liberalteologiska tankegångar håller den sanna bibliska dopsynen på att luckras upp i frikyrkorna idag. Man ser inte klart längre och lever därför inte i väckelse.

En brännande fråga är: har kristna bekännare rätt att ta lätt på den bibliska dopsyn, som döparfäderna gav sina liv för? Låt oss tänka på att de led och dog för sanningen - för att de ville följa Jesus på rättfärdighetens stig.

Balthasar Hubmaiers martyrium

Text: Berno Vidén

Kampen för det bibliska dopet har aktualiserats många gånger under historiens gång. Under en tidsperiod på 1500-talet, samtida med de allmänt kända reformatörerna **Luther** och **Zwingli**, växte det fram mindre rörelser – eller, stora väckelser, ty de var omvälvande. De lade grunden till våra senare fria, kristna församlingar. De troende kallades för anabaptister. Ordet anabaptist betyder omdöpare, eller återdöpare. Uttrycket användes inte inom rörelsen då de inte godtog kyrkans lära om barndop som ett giltigt dop, den lära som än idag är gällande inom romerska katolska kyrkan, lutherska kyrkan etc. Dop av spädbarn är främmande för Bibeln och det kom man fram till då man började samlas och studera vad Skriften säger i dopfrågan.

Anabaptisterna blev banbrytande för centrala kristna sanningar och resultatet av deras kamp får vi idag åtnjuta, vilket vi bör värdera högt. Rörelsen var till sin karaktär reformatorisk. Man ville reformera och gick inte ut med att starta

nya församlingar. Man försökte verkligen att plantera bibelns sanningar inom dåvarande kyrkor, men man jagades ut.

Det finns vissa datum och händelser som kom att påverka och drabba väldigt många troende. Riksdagarna i Speier (1520-talet), riksdagen i Augsburg (1530) och Nürnbergfördraget (1532), gav lutheranerna en viss frihet utav dåvarande kejserliga edikt, men samtidigt fastslog man att den troende som lät döpa sig på bekännelse av sin tro, skulle straffas med döden, antingen genom att brännas på bål eller genom att avrättas med svärd. De som vägrade att bära fram sina spädbarn till dopet skulle dödas på samma sätt. Tusentals troende fick lida martyrdöden på detta sätt. Ediktet upphöjdes till rikslag vid riksdagen i Speier 1529.

Det är aningen svårt att förstå det här med tanke på den kamp som Luther hade när han kämpade för Guds ord och Skriften allena, friheten att få

förkunna Guds ord på folkets eget språk och att få läsa Skriften. Men när det handlar om dopfrågan så tar han stöd från de världsliga makterna för att med våld stoppa dessa röster som han kallade för svärmare eller kättare.

De dog för sanningen, men kom ihåg, sanningen är odödlig!

En av dessa martyrer var **Balthasar Hubmaier**. Tidigt i sitt liv började han studera och blev präst, tog sin doktorsgrad samtidigt med Martin Luther och blev så småningom professor i teologi i ett katolskt universitet. Där blev han också vice rektor. Han hade alltså en fin och stark position inom den romersk-katolska kyrkan. År 1516 blev han anställd som förste predikant i Domkyrkan i Regensburg. Han visade på en nit för Guds Ord och folk kom i skaror till kyrkan då han predikade. Ju mer han talade desto mer irritation och oro blev det. Inte bland folket men hos den religiösa och politiska ledningen.

Något som på ett speciellt sätt präglade den här tiden var då Martin Luther den 31 oktober 1517 spikade upp sina teser på kyrkporten i Wittenberg. Luther hade under den tiden hjälp av en mängd troende predikanter, vilket väckte oro. Det fanns ett krav från de troendes sida som Luther vid den här tiden backade upp: ”Till Ordet och vittnesbördet. Det är bara tron på Jesus Kristus som frälsar ...”

Hubmaier kom över några av Luthers skrifter och då han läste dem väcktes hunger efter att mer grundligt undersöka den katolska läran och dess förhållande till Bibeln. Påvarnas ogudaktiga leverne och kyrkofurstarnas

exempelvis det som handlade om nattvarden. Hubmaier sa att man inte borde använda ordet mässa, vilket man gjorde i den katolska kyrkan. Här var Zwingli enig med honom. Båda betonade att det var en symbolisk gemensamhetsmåltid, att påminna om Kristi död. De var också eniga om att gudstjänsten borde hållas på modersmålet.

Samtalen om dopet var inte dominerande den här gången. De fanns med, och Zwingli hade framhållit något om odöpta barns öde och han studerade ivrigt bibelns lära om dopet. Allt det här påverkade

att Guds ord måste gå före trosartiklar, skrivna av människor. Det måste gå före traditioner och vad kyrkofäder och andra auktoriteter har sagt. Hubmaier var särskilt på sin vakt mot dem som hade uppfattningen att förkasta Skriften som auktoritet. Han var också vaken åt andra hållet, mot svärmeriet, mot dem som hävdade att det inre ljuset var en säkrare grund än Bibelns ord.

Allt det här var på ett sätt provocativt och farligt för den romerska kyrkans

Balthasar Hubmaier led martyrdöden den 10 mars 1528 då han brändes på bål som kättare. Tre dagar senare dränktes hans hustru Elisbeth i floden Donau.

utsvävande liv var vanligt och verkade fränstötande på Hubmaier. Han läste sin bibel på hebreiska och grekiska och fann fler och fler människobud i den katolska kyrkan. Han insåg att kyrkan behöver en reformation.

I Hubmaiers predikningar kom hans evangeliska inställning fram mer och mer och det påverkade självklart församlingen. Allteftersom tiden gick insåg han att han snart måste välja vilken väg han utifrån sin tro skulle gå. Han var klar över att om han skulle gå vidare med att förkunna Guds ord på det sätt han gjorde, så skulle han förlora mycket anseende, ära och goda ekonomiska villkor som han åtnjöt inom den katolska kyrkan. Han hade att vänta förföljelse, förakt och fiendskap från kyrkan. Allt det här var han väl medveten om.

Frågorna blev alltmer allvarliga,

många troende som vägrade att bära fram sina små barn till kyrkans dop.

Hubmaier blev också klar över att barndopet inte praktiserades under den apostoliska tiden, att det infördes först några hundra år senare av den katolska kyrkan som en nödvändighet för att upprätthålla ett statskyrkligt system. Det här var en viktig anledning till att man höll fast vid att tvinga alla att låta döpa sina barn. Det handlade om att ha kontroll. Hubmaier insåg också att statskyrkoförsamlingarna inte heller var uppbyggda på en apostolisk grund, att de saknade stöd i Guds ord.

Sökandet efter sanningen var viktig och då man hamnade i svåra spörsmål gick Hubmaier alltid till Skriften för att få hjälp att försvara eller att angripa sådant som var fel. Han kom fram till

Balthasar Hubmaier, der Wiedertäufer. (Seite 670.)

position och maktställning i samhället. Här skulle Hubmaier få erfara vad det innebar att få lida förföljelse för sin tro och hur långt man var villig att gå för att jaga livet ur kyrkans motståndare.

Hubmaier tvingades att fly från plats till plats och från rike till rike i sökande efter skydd, men fienden rasade och följde efter honom. Man sände till och med stora arméer för att få tag på honom. Han sökte efter ett tillfälle för att kunna presentera och få sin tro motbevisad utifrån Skriften, att det han sa var fel. Då skulle han böja sig. Kyrkan gav honom aldrig något riktigt tillfälle att få försvara sig, man var inte ens intresserad utav det. Det här pågick

under en period. Hubmaier flydde men motståndarna gav inte upp. De fortsatte att jaga honom.

I slutet av 1525 ryckte en katolsk här mot Waldshut. Rådet bad då Hubmaier att lämna staden en tid. Han gav sig hastigt iväg utan att få med sig något. Inte ens sin mössa. Hans hustru, som också var troende, stack till honom lite pengar. Han kom till Zürich där han fick bo hos en änka som just hade blivit döpt. Men hans vistelse där blev känd och han arresterades tillsammans med ett tjugotal av sina vänner. Bland dem var Conrad Grebel, Felix Mantz och Georg Blaurock, vilkas öden går att läsa om i *Den tredje reformationen* av Karl Kilsmo.

Nu försökte rådet som hade fängslat Hubmaier få honom att avsvärja sin tro, men förgäves. Citerar här ett stycke ur boken *Döpmartyrer* av H. Asak Kristiansen som berättar vad som hände:

Tortyrkammaren hade bara svag, dämpad belysning. Draperier på väggarna dämpade offrets skrik. Det var sex man som utförde tortyren och fången måste genomgå tre fruktansvärda prov. Han blev avklädd och lagd på en bänk med en järnklove om halsen och järnlänkar om fötterna samt tåg surrat om lår och armar. På kommando drog sedan fyra man samtidigt i tågen, så de skar igenom köttet ända in till benen så blodet flöt. En präst stod vid sidan och väntade på återkallelsen. Men den kom inte. Fyra gånger upprepade man detta prov, till dess en läkare sade, att det var nog.

Sex veckor därefter fick han genomgå det andra provet. Denna gång bröt de armarna bakåt, till dess armbågar och skulderblad brast och blodet rann ut genom munnen. Fingrarna krossades genom tumskrivar tills de blev en blödande massa. Detta

upprepades tre gånger. Läkaren drog så armarna i led igen, men prästen fick ej höra någon återkallelse.

Sista provet kom tre månader senare. Nu skulle Hubmaier genomgå vattenprovet. Fången lades platt mot golvet, hans ben blev bundna och ett bälte lades om hans liv och skruvades fast vid golvtilljorna. Så öppnade de hans mun med våld, stacka en trätt in mellan hans tänder och pumpade så vatten i tratten. Magen svällde upp så den nästan sprack. Vattnet sprängde sig ut genom alla porer och naturliga öppningar. Repen skar in i den uppsvällda kroppen, allt under

Med eld i sin blick
ropade han ut i
kyrkan: "Barndopet
är icke av Gud.
Människor skall
döpas i tron på
Kristus."

det bödlarna pumpade och sa kvickheter. Fångens huvud gled stönande åt sidan, och ögonen var nära att brista. Då först slutade bödlarna. Inte ett ord av återkallelse nådde prästens öron. Men då man borrade ett glödande järn in i fångens lår, så det fräste, skrek han:

– Jag återkallar!

Rådet var tveksamt till om återkallelsen skulle ske offentligt eller inte men nu hade man uppnått sitt mål att Hubmaier hade återkallat sin tro och ställning. Det beslutades att man skulle ha en offentlig bekännelse i Domkyrkan den 29 december 1525. Reformatörerna, Zwinglis anhängare, jublade. Kyrkan var fullpackad den här dagen. Först besteg Zwingli predikstolen och talade om kristlig ståndaktighet, samtidigt

som han passade på tillfället att göra narr av de troende och döpta som inte hade modet att stå för sin övertygelse när det gällde. Vilket hån!

Hubmaier fördes nu fram för att offentliggöra sin återkallelse. Han hade fortfarande många sår efter tortyren som ännu ej var läkta, varför han vacklade fram med böjt huvud och fick hjälp för att ta sig upp till predikstolen. Svajande började han att läsa på en återkallelse och alla i kyrkan lyssnade i andlös spänning.

Då med ens så reste sig Hubmaier upp i hela sin längd som gripen av en osynlig kraft. Med eld i sin blick ropade han ut i kyrkan: "Barndopet är icke av Gud. Människor skall döpas i tron på Kristus." Nu blev det upprorsscener i

kyrkan. Några jublade, andra rasade och folk skrek i öronen på varandra, och Zwingli skrek högre än någon annan. Man slet ner Hubmaier från predikstolen och skickade tillbaka honom till fängelset.

Några år senare, den 10 mars 1528, tågade en procession genom Wiens gator. I mitten gick en av tortyr märkt Hubmaier. Man hade klätt på honom en djävulsdräkt och han skulle föras fram till verkställandet av den dom han hade hängande över

sig. Han brydde sig inte om pöbelns larm. Man ropade allt möjligt. Då de kom fram till martyrplatsen band de hans händer och elden tändes. Det var en plågsam död han fick genomgå. När smärtan var som värst så hörde han en stämman som ropade: "Balthasar, vi ska glömma våra kval när vi kommer hem!" Han kände igen stämman. Det var hans hustru som ropade. Kort därefter utandades Hubmaier sin sista suck. Tre dagar senare blev hans hustru kastad i floden. Hon togs ur fängelset, en sten bands om hennes hals innan hon kastades i floden. Därefter tog man hennes döda kropp och brände den.

Kampen för det bibliska dopet kostade Hubmaier och andra trons hjältar livet. Sanningen de dog för är odödlig.

Sången *Mitt val är gjort* skrevs 1930 under samma tid som **Lewi Pethrus** tydligt markerade inför kyrkligheten som anklagade pingströrelsen för att den inte ville syssla med politik. Pethrus sade då: "Det är en politik som ligger på vårt hjärta. Det är himmelrikets politik. Vi tror på det rike som skall komma. Här är vi gäster och främlingar som alla våra fäder. Guds Ord visar, att när Guds församling varit i en rätt ställning har den väntat Jesu tillkommelse."

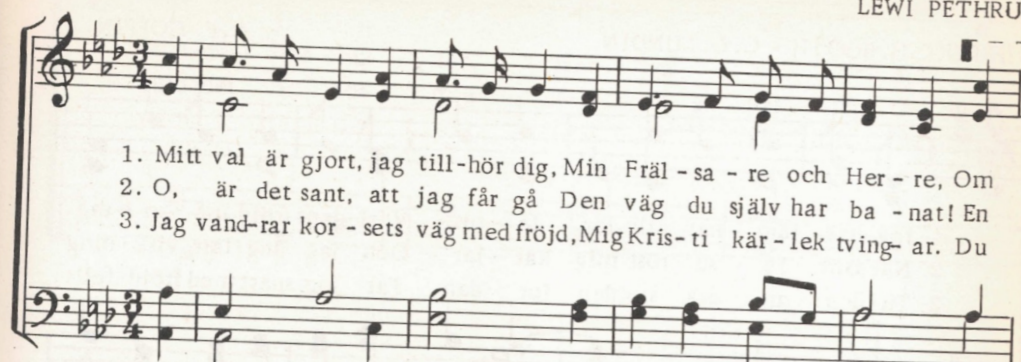
Sången har nr 242 i gamla Segertoner och nr 478 i Särilaregn.

242. Mitt val är gjort

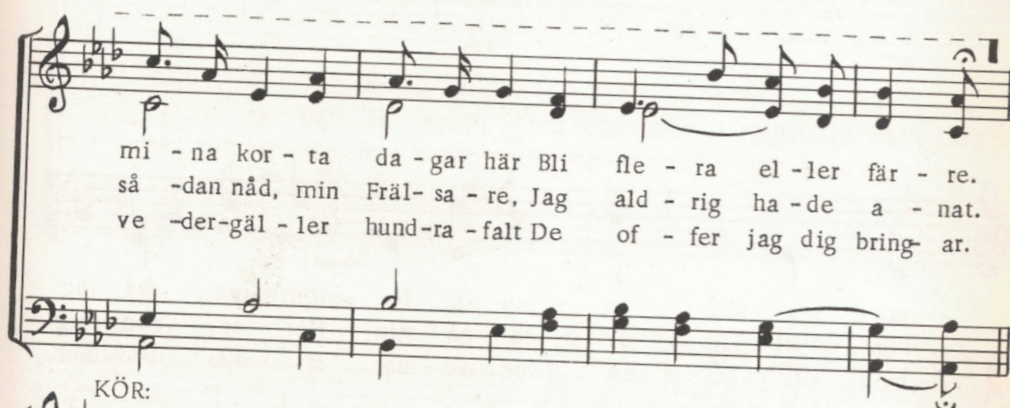
303

L. P.

LEWI PETHRUS

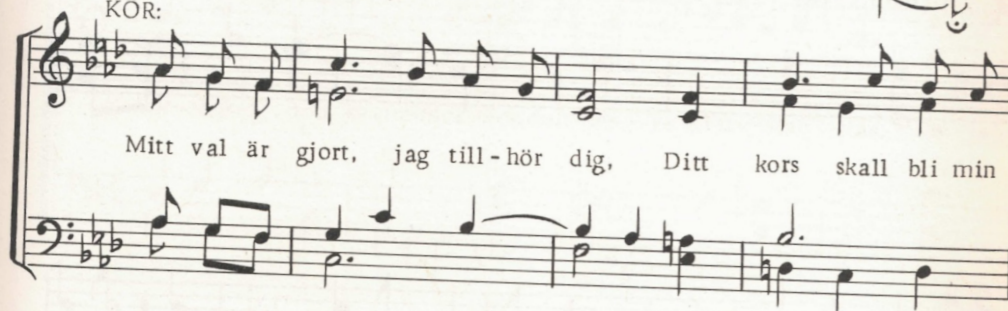

1. Mitt val är gjort, jag till-hör dig, Min Fräl-sa - re och Her - re, Om
2. O, är det sant, att jag får gå Den väg du själv har ba - nat! En
3. Jag vand-rar kor - sets väg med fröjd, Mig Kris-ti kär-lek tving-ar. Du

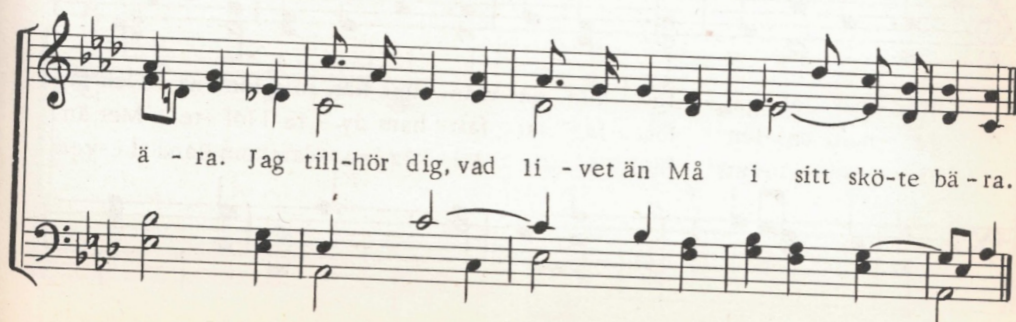

mi - na kor - ta da - gar här Bli fle - ra el - ler fär - re.
så - dan nåd, min Fräl-sa - re, Jag ald - rig ha - de a - nat.
ve - der-gäl - ler hund-ra - falt De of - fer jag dig bring - ar.

KÖR:

Mitt val är gjort, jag till-hör dig, Ditt kors skall bli min

ä - ra. Jag till-hör dig, vad li - vet än Må i sitt skö-te bä - ra.